

23 de gener del 2013: Inici del procés per exercir la voluntat popular

La declaració de sobirania que el Parlament de Catalunya va aprovar el dia 23 de gener és, probablement, el fet polític més transcendent que hem viscut com a poble. Un fet històric, sens dubte, i que marca de manera clara i inequívoca el camí cap a l'estat propi.

L'endemà de la declaració, amb 5 companys més, vam caminar per la serralada de Bellmunt. En aquest context natural comentàvem el moment polític, que

cadascú expressava de manera diferent: il·lusió, esperança, satisfacció, "ja era hora" i expectativa.

El que podem afirmar rotundament és que hem iniciat el trencament. Del debat que es va generar al Parlament se'n desprenen dos posicionaments ben clars que defineixen sense ambigüitat un nou mapa polític català. D'una banda, els que defensen el sobiranisme català i de l'altra, els que defensen el sobiranisme espanyol.

El PP, Ciutadans i el PSC-PSOE defensen que la imposició de la llei està per sobre de la voluntat popular. Ha estat una llàstima que el PSC s'hagi situat en aquest cantó. Sigui com sigui, el PP ha amenaçat amb represàlies, Ciutadans ens han insultat i ha comparat el Parlament amb un teatre, i el PSC-PSOE nega la voluntat del poble català. És trist i antidemocràtic, que hi hagi partits que neguin el dret que un poble expressi la seva voluntat.

CiU, ERC, ICV i, en part, la CUP, han defensat, amb matisos diferents, el dret dels ciutadans a decidir sobre el futur polític. Per tant, des d'aquest moment, els ciutadans tenim tot el protagonisme polític. S'han establert les primeres bases perquè la democràcia real pugui ser exercida, s'ha permès l'obertura d'un procés complicat, amb molts obstacles, però engrescador per al poble de Catalunya i de gran transcendència política internacional. Aquests partits han sabut interpretar la voluntat popular i el mandat que tenien.

El vot de la CUP, un vot a favor i dues abstencions, costa d'acceptar. No hi ha cap dubte sobre el fet que són independentistes perquè, de fet, durant molts anys, l'esquerra independentista ha estat la que ha defensat, gairebé en solitari, la llibertat dels Països Catalans i la democràcia real. Ara bé, en un moment com aquest tocava votar sí, amb un bon discurs crític i contundent, si voleu, però sí, perquè molta gent no ha entès les dues abstencions.

És moment de refermar els nostre arguments i de recordar que Catalunya ja existia abans de la Constitució espanyola del 1978. També val la pena fer memòria i tenir clar que el 1714 no hi va haver cap procediment democràtic perquè el poble de Catalunya deixés de ser sobirà, només la força de les armes va acabar imposant-ho. Ara podem manifestar la nostra voluntat, la nostra llibertat. La transcendència del moment polític iniciat fa uns mesos és, doncs, històrica.

Hi ha diversos factors importants, en aquest procés. D'una banda, que no s'encalli, que segueixi el full de ruta marcat i no s'eternitzi, perquè llavors quedaria desactivat. D'altra banda, l'ANC hi tindrà un gran paper a jugar. La prudència dels últims temps, per donar protagonisme al joc polític, haurà de quedar enrere. L'Assemblea ha de ser la garantia que els partits compleixin la seva paraula i tirin endavant el procés.

L'altre dia, un amic català que viu a Nicaragua escrivia que no podia entendre de cap manera que el PSC defensés que cal reclamar "el dret al dret" de decidir. Els drets no es reclamen, argumentava, i menys els drets dels drets. S'exerceixen i punt, perquè "el poble que vol ser lliure, si no l'hi donen, s'ho pren".

Cap llei, doncs, no ens podrà aturar, i molt menys la llei d'aquells que ens ofeguen premeditadament des de fa tants anys. La llibertat és a les nostres mans i no podem deixar passar aquest moment. Tenim la sort de ser responsables d'uns dels moments més importants del nostre país. Aprofitem-lo.

Josep Culler i Mirambell